

AFVAART VAN DE MOLSE NETE

Eerst had ik even gedacht om gewoon een zwart blad op te sturen, één om zo vlug mogelijk te vergeten. Het begon nochtans allemaal mooi met een talrijke opkomst van 10 toeristen op zaterdag 3 april. Chel en Chel, Fiel, Piet, Danny, Mark en Frank Bas, Rudi en Rudi, en Willy. Deze laatste twee rastoeristen, Rudi Cornelissen en Willy Pardon hadden de weg naar de kajak nog eens teruggevonden en we zouden ze nog heel goed kunnen gebruiken.

Na wat over en weer gepraat boven de verschillende kaarten (Jos was er niet bij, met zijn alziend en waakzaam oog was ons misschien een hoop ellende bespaard gebleven) werd besloten om de Molse Nete verder te verkennen. We wisten van de vorige keer dat er een mooi stukje natuur te vinden was. We zouden instappen achter het kanaal, om iedereen veel te laten varen propten we iedereen in de bus, negen boten erop (toch wel één zonder voetsteun zeker) en we zouden elkaar geregeld afwisselen. De beek leende zich ertoe, want je kon er op vele plaatsen met de bus bijkomen. Chel Vos offerde zich op om het eerste stuk te rijden. Fiel had toch wel die boot zonder voetsteun; de vorige keer op de Molse Nete had hij ook al zonder voetsteun moeten paddelen. Het eerste suk verliep zonder problemen. Alleen Fiel had last en hij zocht onderweg naar emmers en van alles en nog wat dat kon dienen als voetsteun. Toen we bij Chel waren zou Danny overnemen. Fiel bleef lang achter, toen hij eindelijk aangepaddeld kwam, voelde hij zich flauw. Hij moest wat eten. In plaats van hem wat uit te lachen, waren we beter op onze hoede geweest, want later zou blijken dat Fiel een serieuze slag van de hamer (van Abraham) gekregen had.

En toen begon voor Danny een lange periode van wachten. Hij dacht maar aan één regel: ik moet hier blijven wachten tot ze komen, hoe lang dat dan ook duren mag. Na anderhalf uur wachten kwam Piet als eerste aangedreven. Hij stapte uit en legde onmiddellijk zijn boot op de remork. "Gedaan met varen voor vandaag" zei hij. Wat was er gebeurd? Aan het opvoedingsgesticht te Mol ging de Nete onder het gebouw door. Ze moesten door een tunnel van zo'n 40 m en zagen niet zo goed waar de uitgang was. Ze konden wel rechtop zitten, maar belemmerden elkaars zicht en zo werd het redelijk donker in de tunnel. Chel Vos was de pechvogel, want onderweg in de tunnel, er zat vrij veel stroming op de beek op dat moment, botste hij met zijn hoofd tegen een doorgeroeste buis die in de tunnel hing. Hij kwam zwaar bloedend uit de beek en moest onmiddellijk uitstappen. Willy en Rudi belden aan, gelukkig waren ze in Mol-centrum, en ze werden geholpen door zeer lieve mensen. Willy belde zijn schoonmoeder op (dat is die vrouw die altijd jarig is als we op weekend gaan, vorig jaar is Willy daardoor zelfs niet mee kunnen gaan) en zij reed mee naar het ziekenhuis. Daar werd Chel verzorgd, het was niet zo eenvoudig. Een hoop verroest vuil in de wonde en het bleek een slagaderlijke bloeding te zijn. Door de wonde te zuiveren, begon ze terug hevig te bloeden. De dokter zag het niet meer goed zitten en bijna lag zijn besluit vast om Chel af te voeren naar het operatiekwartier. Maar net op tijd kreeg hij de wonde in-en uitwendig gehecht. De anderen wisten van niks en moesten wachten. En wat doe je tijdens het wachten. Juist, eerst de meegebrachte bar ledigen, en dan op zoek naar een cafeetje. En daar liep het fout met Fiel. Uit eerbied voor zijn voorzitterschap ga ik hier niet te ver in detail treden. Eén zaak is zeker: hij werd doodziek. Toen de drie eindelijk in het cafeetje aankwamen, waren we zeker nog eens twee uur verder. Chel moest een paar trappistjes drinken, want zonder te overdrijven: hij was zeker een trappistenglas bloed verloren. En die trappistjes zouden hem terug wat op krachten brengen en tegelijkertijd zou het hem wat terug verdoven. Beleefde toeristen als we zijn, kochten we nog een mooie chocoladen Paashaas en dat ging Chel nog even afgeven aan de mensen die hem zo goed geholpen hadden.

Hoe was het ondertussen met Fiel, Nog niks beters. Er zat niks anders op dan hem thuis af te zetten. In Mol werden we ook nog bijna agressief van de weg gereden door een chauffeur van de busmaatschappij "Tempo Cars". Ga daar dus nooit mee op vakantie. Tot overmaat van ramp was er bij Fiel niemand thuis. Eénmaal binnengeraakt, zetten we hem neer in de zetel en daar zal Ria hem waarschijnlijk wel gevonden hebben.

Toen we eindelijk aan de club kwamen, was het ongeveer half tien. En we hadden nog niks kunnen eten. Omdat sommigen onder ons nog naar de vrijgezellenavond van Bruno moesten, zat er niet meer in dan bij John een frietje uit de hand te gaan eten. Diegenen die er niet bij waren, hebben dus heel wat gemist.